

Պարույր Սևակ

Ճակատամարտ պատի հետ

Ես բարություն պապակից եմ մխում հիմա...

Ու վերստին կանգնած եմ ես ինքս իմ դիմաց

Ինքնադժգոհ,

Ինքնապարսա՛վ

Ու խռովո՛ւն:

(Բարությունն այս ինձ խեղդում է կամա՛րց-կամա՛րց)...

Կեղծի՛ք ու տե՛ր,

Ճի՛շտ ու ծառա՛,-

Դուք չե՛ք հոգնել այս խոսքերից գոռ ու գոռան,

Որ չեն մեխվում՝ ազգանվան պես՝ ամեն դռան,

Բայց դարձել են ճակատագիր

Ա՛յն համազանգ-համաճակատ մոլորակին,

Որ զգվել է այս խոսքերի արձագանքից՝

Սրտախառնուք զգալո՛ւ չափ,

Եվ դրանից է պտտվում՝

Այդ զգվանքի՛ց:

Պտտվում է ու պտտվո՛ւն:

Դե եկ ու մի՛ խղճա նրան...

(Բարությունն այս ճգնում է ինձ, ճխլում է ինձ

Իր կանացի գաղջ գրկի մեջ ու շոգ բռան)...

Ես նախկինն եմ, բա՛ն չի փոխվել.

Առաջվա պես ուժն եմ սիրում,
Նախ և առաջ՝ ո՛ւժը,
Հետո՝ ո՛ւժը կրկին,
Բայց այս անգամ արդեն ո՛չ ձեր հասկացածը.
Կարեկցանքի՛
Եվ բարություն՝ն ուժն ահարկու,
Որ գորեղ է, ինչպես... հացը,
Հգոր, ինչպես... մանկան լացը,-
Կարեկցանքի՛
Եվ բարություն՝ն ուժն ահարկու:
(Եվ հաղթում է նա ինձ հիմա՝
Հայրենիքի՛ կանչի նման)...
Համարյա թե պարտված արդեն՝
Ես թիկնել եմ ահա քարին,
Եվ իրար հետ ջերմություն ենք փոխանակում
Ես ու քարը՝
Անգամ առանց սակարկության,
Ու մինչև իսկ չնայելով
Դարձյա՛լ նայում մեր դեմ փոված-ծոված գետին,
Որ շարունակ
Իր ափերի կա-չկան է գույքագրում,
Որպես անխիղճ և անհոգի մի հարկահան:
(Բարությունն ինձ գերի տանում հարկի դիմաց
Ու կես գնով վաճառքի է հանում հիմա)...
Ինչքա՛ն կուզեն
Այս գետի պես թո՛ղ ինձ անվերջ գույքագրեն.
Իմ կա-չկան այս է որ կա՝
Այս ահարկու բարություն՛ներ,
Իմ թշնամի՛ն,
Ոխերի՛ներ,

Որ ուզում է խեղճիս խեղդել
Ցավով թաքուն, բաց պայքարով,
Բայց... չի՛ կարող,
Որովհետև գետն ինչքան էլ ահեղ լինի՝
Ափերն էլի շա՛տ ավելի գորավոր են,
Ինչպես որ կյանքն է գորավոր բարությունից:
(Բարությունըս, վերջ ի վերջո, ես կխեղդե՛մ,
Թե չարացնող կյա՛նքն էլ չօգնի՝
Խեղդվելիս... մե՛ջըս կխեղդեմ)...

29.X.1965թ.

Չանախչի